

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1TdoV/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 9514100064
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Libor Duľa
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9514100064.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Štefana Michálíka, JUDr. Petra Paludu, JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Pavla Farkaša v trestnej veci obvineného doc. RNDr. O. A., PhD. pre pokračovací zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 29. mája 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. februára 2016, sp. zn. 5 To 15/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného doc. RNDr. O. A., PhD. sa odmieta.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej len „ŠTS“) rozsudkom zo 17. augusta 2015, sp. zn. PK-1T/15/2014, uznal obvineného doc. RNDr. O. A., PhD. za vinného z pokračovacieho zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností (ďalej len „ES“) podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

po tom, čo bola podpísaná Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. SORO/JPD3-49/2004 z 29. júla 2005 medzi Ministerstvom školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo školstva“) a občianskym združením E. (ďalej len „o. z. E.“) v zastúpení prof. RNDr. S. N., DrSc., ktorou sa poskytovateľ projektu zaviazal prefinancovať oprávnené výdavky projektu L. - L. (ďalej len „L.“), na ktorý poskytlo nenávratný finančný príspevok 6.545.000,- Sk (217.254,20 €) a prijímateľ o. z. E. realizovať projekt riadne a včas do 31. júla 2007, dodržať schválený projekt a jednostranne ho nemeniť, obžalovaný RNDr. O. A., PhD. ako štatutárny zástupca o. z. E. napriek tomu, že podľa pôvodného rozpočtu projektu ako neoddeliteľnej súčasť zmluvy bola mzda ako výdavok projektu pre riaditeľa, asistenta riaditeľa projektu rozpočítaná na mesiac a pre školiteľa strednodobých stáží na osobomesiac len pri plnom 100 % pracovnom úväzku, uzatvoril počnúc 1. januárom 2006 pracovné zmluvy s riaditeľom projektu na 50 % pracovný úväzok - 20 hodín týždenne

(prof. RNDr. S. N., DrSc.), u asistenta riaditeľa projektu (RNDr. O. A., PhD.) a školiteľa strednodobých stáží (Mgr. O. R., PhD.) na 40 % pracovný úväzok - 16 hodín týždenne, pričom však adekvátne tejto zmene nezmenil mzdu uvedených subjektov, ktorú ponechal v pôvodnej výške podľa rozpočtu projektu, ktorý však bol určený za podmienky plného 100 % pracovného úväzku, čím bezdôvodne a bez súhlasu poskytovateľa projektu zvýšil hodnotu hodinovej mzdy, po takto upravenom výpočte

- dňa 14. februára 2006 žiadosťou o platbu č. 6 za obdobie január 2006 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 11.617,- Sk (385,61 €)
  - asistenta riaditeľa RNDr. O. A., PhD. projektu vo výške 3.327,- Sk (110,43 €)
  - školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 220,- Sk (7,30 €)
- spolu za mesiac január 2006 vo výške 15.164,- Sk (503,34 €),

- dňa 15. marca 2006 žiadosťou o platbu č. 7 za obdobie február 2006 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 19.689,- Sk (653,55 €)
  - asistenta riaditeľa projektu RNDr. O. A., PhD. vo výške 15 000,- Sk (497,90 €)
  - školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 10.722,- Sk (355,90 €)
- spolu za mesiac február 2006 vo výške 45.411,- Sk (1.507,35 €),

- dňa 14. apríla 2006 žiadosťou o platbu č. 8 za obdobie marec 2006 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 20.000,- Sk (663,87 €)
  - asistenta riaditeľa projektu RNDr. O. A., PhD. vo výške 15 000,- Sk (497,90 €)
  - školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 12.050,- Sk (399,98 €)
- spolu za mesiac marec 2006 vo výške 47.050,- Sk (1.561,75 €),

- dňa 19. mája 2006 žiadosťou o platbu č. 9 za obdobie apríl 2006 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 20.000,- Sk (663,87 €)
  - asistenta riaditeľa projektu RNDr. O. A., PhD. vo výške 15.000,- Sk (497,90 €)
  - školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 12.000,- Sk (398,32 €)
- spolu za mesiac apríl 2006 vo výške 47.000,- Sk (1.560,09 €),

zároveň touto žiadosťou podanou obžalovaným RNDr. O. A., PhD. požiadal aj o preplatenie výdavku na nájomné pre kanceláriu na projekt L. o. z. E. od poskytovateľa ministerstva školstva v celkovej výške 24.437,- Sk (811,15 €) napriek tomu, že skutočný výdavok o. z. E., ktorý vyplácalo svojmu prenajímateľovi nájom, bol vo výške 42.000,- Sk (1.394,14 €) a od svojho podnájomníka o. z. I. za podnájom časti priestorov prijalo podnájom vo výške 22.000,- Sk (730,26 €), čím došlo k prekrytiu príjmu o. z. E. nad jeho oprávnenými výdavkami vo výške 4 437,- Sk (147,28 €),

- dňa 14. júna 2006 žiadosťou o platbu č. 10 za obdobie máj 2006 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 20.000,- Sk (663,87 €)
  - asistenta riaditeľa projektu RNDr. O. A., PhD. vo výške 15.000,- Sk (497,90 €)
  - školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 11.998,- Sk (398,26 €)
- spolu za mesiac máj 2006 vo výške 46.998,- Sk (1.560,03 €) a neoprávnene preplatenie nájmu kancelárii vo výške 4.437,- Sk (147,28 €),

- dňa 13. júla 2006 žiadosťou o platbu č. 11 za obdobie jún 2006 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 20.000,- Sk (663,87 €)
- asistenta riaditeľa projektu RNDr. O. A., PhD. vo výške 15.000,- Sk (497,90 €)

· školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 12.000,- Sk (398,32 €)
spolu za mesiac jún 2006 vo výške 47.000,- Sk (1.560,09 €) a neoprávnene preplatenie nájmu kancelárie vo výške 4.437,- Sk (147,28 €),

- dňa 14. augusta 2006 žiadosťou o platbu č. 12 za obdobie júl 2006 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 20.000,- Sk (663,87 €)
- asistenta riaditeľa projektu RNDr. O. A., PhD. vo výške 15.000,- Sk (497,90 €)
- školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 12.000,- Sk (398,32 €)

spolu za mesiac júl 2006 vo výške 47.000,- Sk (1.560,09 €) a neoprávnene preplatenie nájmu kancelárie vo výške 8.000,- Sk (265,55 €), lebo o. z. E. do žiadosti o platbu poskytovateľovi zarátalo úhradu nájomného pre kancelárie v sume 28.000,- Sk (929,42 €), hoci jeho vlastné náklady na nájomné sa nezmenili a naďalej poberalo aj podnájom od o. z. I. v sume 22.000,- Sk (730,26 €),

- dňa 13. septembra 2006 žiadosťou o platbu č. 13 za obdobie august 2006 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 20.000,- Sk (663,87 €)
- asistenta riaditeľa projektu RNDr. O. A., PhD. vo výške 15.000,- Sk (497,90 €)
- školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 12.000,- Sk (398,32 €)

spolu za mesiac august 2006 vo výške 47.000,- Sk (1.560,09 €) a neoprávnene preplatenie nájmu kancelárie vo výške 8.000,- Sk (265,55 €),

- dňa 12. októbra 2006 žiadosťou o platbu č. 14 za obdobie september 2006 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 20.000,- Sk (663,87 €)
- asistenta riaditeľa projektu RNDr. O. A., PhD. vo výške 15.000,- Sk (497,90 €)
- školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 12.000,- Sk (398,32 €)

spolu za mesiac september 2006 vo výške 47.000,- Sk (1.560,09 €) a neoprávnene preplatenie nájmu kancelárie vo výške 8.000,- Sk (265,55 €),

- dňa 14. decembra 2006 žiadosťou o platbu č. 15 za obdobie október 2006 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 20.000,- Sk (663,87 €)
- asistenta riaditeľa projektu RNDr. O. A., PhD. vo výške 15.000,- Sk (497,90 €)
- školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 12.000,- Sk (398,32 €)

spolu za mesiac október 2006 vo výške 47.000,- Sk (1.560,09 €) a neoprávnene preplatenie nájmu kancelárie vo výške 8.000,- Sk (265,55 €),

- dňa 14. decembra 2006 žiadosťou o platbu č. 16 za obdobie november 2006 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 19.841,- Sk (658,60 €)
- asistenta riaditeľa projektu RNDr. O. A., PhD. vo výške 14.989,- Sk (497,54 €)
- školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 12.000,- Sk (398,32 €)

spolu za mesiac november 2006 vo výške 46.830,- Sk (1.554,46 €) a neoprávnene preplatenie nájmu kancelárie vo výške 8.000,- Sk (265,55 €),

- dňa 15. januára 2007 žiadosťou o platbu č. 17 za obdobie december 2006 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 19.315,- (641,14 € Sk)
- asistenta riaditeľa projektu RNDr. O. A., PhD. vo výške 14.973,- Sk (497,01 €)
- školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 11.944,- Sk (396,46 €)

spolu za mesiac december 2006 vo výške 46.232,- Sk (1 534,61 €) a neoprávnene preplatenie nájmu kancelárie vo výške 8.000,- Sk (265,55 €),

- dňa 15. februára 2007 žiadosťou o platbu č. 18 za obdobie január 2007 neoprávnene požiadal o preplatenie mzdových nákladov u

- riaditeľa projektu prof. RNDr. S. N., DrSc. vo výške 20.000,- Sk (663,87 €)
- asistenta riaditeľa projektu RNDr. O. A., PhD. vo výške 15.000,- Sk (497,90 €)
- školiteľa strednodobých stáží Mgr. O. R., PhD. vo výške 12.000,- Sk (398,32 €)

spolu za mesiac január 2007 vo výške 47.000,- Sk (1.560,09 €) a neoprávnene preplatenie nájmu kancelárii vo výške 8.000,- Sk (265,55 €),

- dňa 12. marca 2007 žiadosťou o platbu č. 19 za obdobie február 2007, dňa 10. apríla 2007 žiadosťou o platbu č. 20 za obdobie marec 2007, dňa 11. mája 2007 žiadosťou o platbu č. 21 za obdobie apríl 2007 a dňa 13. júna 2007 žiadosťou o platbu č. 22 za obdobie máj 2007 neoprávnene požiadal o preplatenie výdavkov nájmu za kancelárie každý mesiac v hodnote 8.000,- Sk (265,55 €), hoci pri platení nájomného vo výške 42.000,- Sk (1.394,14 €) svojmu prenajímateľovi a prijatí refundácie od poskytovateľa nenávratného finančného príspevku zahrnutého do žiadosti o platbu vo výške 28.000,- Sk (929,42 €) a prijatí príjmu z prenájmu od o. z. I. vo výške 22.000,- Sk (730,26 €) dochádzalo k prekrytiu výdavkov poskytovateľa nad oprávnenými výdavkami na realizáciu projektu, za obdobie od februára 2007 do mája 2007 celkom vo výške 32.000,- Sk (1.062,20 €),

pričom takýmto konaním obžalovaný RNDr. O. A., PhD. spôsobil poskytovateľovi projektu ministerstvu školstva škodu v celkovej výške 22.505,06 €, z toho 50 % z prostriedkov ES vo výške 11.252,53 € a 50 % z prostriedkov štátneho rozpočtu Slovenskej republiky vo výške 11.252,53 €.

Za to bol obvinenému RNDr. O. A., PhD. uložený podľa § 225 ods. 4, s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h) a s použitím § 38 ods. 2 a § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) bola zároveň obvinenému uložená povinnosť nahradiť poškodenému ministerstvu školstva škodu vo výške 22.505,06 €, pričom so zvyškom nároku na náhradu škody bolo ministerstvo školstva odkázané podľa § 288 ods. 2 Tr. por. na občianske súdne konanie.

Proti vyššie citovanému prvostupňovému rozhodnutiu (všetkým jeho výrokom) podal obvinený odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na verejnom zasadnutí rozsudkom z 11. februára 2016, sp. zn. 5 To 15/2015, takým spôsobom, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), e), f), ods. 3 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste ako i vo výroku o náhrade škody a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému sám uložil podľa § 225 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil so skúšobnou dobou na 4 roky s tým, že podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. c) Tr. zák. bola obvinenému v rámci probačného dohľadu uložená povinnosť nahradiť poškodenému škodu, ku ktorej bol daným rozsudkom zaviazaný. Najvyšší súd zároveň podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenému ministerstvu školstva škodu vo výške 20 679,42 € a so zvyškom nároku na náhradu škody poškodeného odkázal podľa § 288 ods. 2 Tr. por. na občianske súdne konanie.

Dňa 28. novembra 2016 bolo Špecializovanému trestnému súdu doručené dovolanie obvineného doc. RNDr. O. A., PhD., podané prostredníctvom ním zvoleného obhajcu a smerujúce proti obom vyššie uvedeným rozsudkom, keď ako dovolacie dôvody obvinený uplatnil dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. Pokiaľ ide konkrétne o jednotlivé uplatnené dovolacie námietky (ktorými dovolateľ odôvodňuje naplnenie skôr zmieňovaných dovolacích dôvodov), tieto dovolací súd uvádza nižšie, kde sa s nimi súčasne i podrobne vysporiada. Obvinený s poukazom na ním uvádzané skutočnosti dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. aby obe ním napadnuté rozhodnutia

zrušil a napokon podľa § 388 ods. 1 Tr. por., aby súdu prvého stupňa prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

K podanému dovolaniu sa písomne vyjadril i prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Z predmetného vyjadrenia je pritom zrejmé, že dovolanie obvineného nepovažuje za dôvodné, keďže napadnutými rozhodnutiami nebolo porušené žiadne zákonné ustanovenie. Prokurátor sa tiež parciálne vyjadril k niektorým uplatneným dovolacím výhradám, pričom záverom navrhol najvyššiemu súdu podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd ako súd dovolací v zmysle § 378 Tr. por. vec predbežne preskúmal a dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je potrebné odmietnuť z formálnych dôvodov [§ 382 písm. a), písm. b), alebo písm. d) až písm. f) Tr. por.]. Zároveň však zistil, že v jeho prípade je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Tr. por., preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Úvodom rozhodnutia o dovolaní je nutné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď k tomu bližšie R 120/2012).

A napokon, vzhľadom na obsah posudzovaného dovolania, sa žiada úvodom vo vzťahu k uplatňovanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (v súlade s ktorým možno dovolanie podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia s tým, že správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť) vo všeobecnosti tiež uviesť, že v rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne právne posúdený. Do úvahy pritom prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok vôbec nie je trestným činom, resp. pri oslobodení spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. je možné použiť dotknutý dôvod dovolania, ak skutok je trestným činom.

Vyššie spomenutý dovolací dôvod napĺňa potom tiež zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pod čím treba rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vyvolávajúcich premlčanie trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), prípadne nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku (riešenie predbežných otázok).

Na danom mieste je tiež potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným

skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia (čo je zrejmé zo samotného jeho znenia - časť vety za bodkočiarkou). Dovolací súd skutok ustálený v pôvodnom konaní nemôže ani meniť, ani doplniť (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

Pokiaľ ide potom konkrétne o jednotlivé obvineným v podanom dovolaní uplatnené výhrady:

§ Obvinený v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu) poukázal na to, že ŠTS až na konci posledného hlavného pojednávania dňa 17. augusta 2015 vyhlásil uznesenie o odmietnutí vykonania časti s ním v rámci vyjadrenia k obžalobe navrhnutých dôkazov a následne predseda senátu vyhlásil dokazovanie za skončené, v dôsledku čoho už tak nemohol navrhnúť iné dôkazy na preukázanie rovnakých skutočností, keď kľúčovým mal byť v danom prípade najmä návrh na vykonanie znaleckého posudku z odboru písomznalctva, smerujúci k preukázaniu tej skutočnosti (ide o zásadnú skutkovú otázku), že časť žiadostí o platbu a všetky ich prílohy nepodpisoval. Obvinený tiež namietal tú skutočnosť, že ŠTS nijako nevysvetlil, prečo zamietol návrh na obstaranie vyšetrovacieho spisu vo veci trestného oznámenia na zamestnancov ministerstva školstva, pričom podľa jeho názoru sú výsledky vyšetrovania konania uvedených zamestnancov pre trestné konanie vedené voči nemu veľmi podstatné (pokiaľ by totiž zamestnanci ministerstva školstva žiadosť správne schválili ako oprávnenú, a teda sa trestného činu nedopustili, nemohol sa trestného činu dopustiť ani on). Ak ide o súd odvolací, vo vzťahu k tomuto uviedol, že mu v rámci odvolacieho konania predložil znalecký posudok Ing. Lenky Kováčovej z odboru Ekonomiá a manažment, odvetvie Personalistika, ktorý zásadným spôsobom spochybňoval obžalobu založenú na uvedení do omylu, predložení neúplných dokumentov a vylúčení spätnej účinnosti Dodatku č. 4 (z jeho záverov malo konkrétne vyplývať, že: ad 1/ k žiadosťiam o platbu boli predložené všetky dokumenty, z ktorých bol zrejmý rozsah úväzkov, počet hodín, hodinová sadzba, výška mzdy, a ad 2/ Dodatok č. 4 vzhľadom na svoj obsah musel mať spätnú účinnosť), avšak uvedený súd predmetný posudok napriek jeho podstatnému významu v odôvodnení svojho rozsudku úplne ignoroval a nijako sa s ním nevysporiadal.

Najvyšší súd v prvom rade konštatuje splnenie podmienky uvedenej v prvej vete § 371 ods. 4 Tr. por., a teda vytýkanie uvedených skutočností už v konaní predchádzajúcom, čo je nevyhnutným predpokladom pre vecné zaobranie sa dovolacími námietkami, subsumovateľnými pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Výnimkou je posledná z vyššie uvedených dovolacích výhrad, dotýkajúca sa napadnutého druhostupňového rozsudku, ktorú logicky nebolo možné namietat' už skôr, v pôvodnom konaní.

Ak ide o samotnú podstatu uplatnených námietok, uvedených vyššie, k tomu je potrebné uviesť nasledovné:

Podľa § 272 ods. 3 Tr. por. súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi. Rozhodnutie o odmietnutí vykonať dôkaz sa oznámi tomu, kto návrh na jeho vykonanie podal, a to spravidla ústne po otvorení hlavného pojednávania; súd je však oprávnený, ak sa to ukáže potrebným v priebehu ďalšieho pojednávania, takéto rozhodnutie zmeniť a vykonanie dôkazu pripustiť.

Zo zápisnice z hlavného pojednávania konaného dňa 17. augusta 2015 (kedy aj došlo k vyhláseniu napadnutého prvostupňového rozsudku) vyplýva, že ŠTS v jeho závere uznesením podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol (o. i.) návrh obhajoby na zabezpečovanie trestného spisu, PPZ-27/BPK-B-2012, o beztrestnosti úradníkov ministerstva školstva ako i pribratie znalca z odboru grafológie za účelom

posúdenia pravosti jeho podpisov, čo aj odôvodnil.

Následne vyhlásil predseda senátu podľa § 274 ods. 1 Tr. por. dokazovanie za skončené a udelil slovo na záverečné reči, avšak prítomná prokurátorka poukázala na to, že o jej návrhu na doplnenie dokazovania prečítaním plnomocenstva (prof. N. na obvineného z 1. augusta 2005) ešte nebolo rozhodnuté, a tak súd rozhodol o jeho vykonaní - prečítaní podľa § 269 Tr. por. Potom predseda senátu u procesných strán opätovne zisťoval, či nemajú návrhy na doplnenie dokazovania, na čo prokurátorka, obhajca i obvinený zhodne uviedli, že žiadne také návrhy nemajú. Predseda senátu teda znovu urobil vyhlásenie podľa § 274 ods.1 Tr. por. a nasledovali záverečné reči.

Ak ide o konkrétne dôvody vedúce ŠTS k odmietnutiu oboch vyššie zmienených dôkazných návrhov obhajoby, tieto našli odraz aj v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozhodnutia, kde súd (na str. 28) uviedol, že dané dôkazy navrhnuté obvineným uznesením podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať, pretože „skutočnosti, ktoré mali byť nimi preukazované, mal už za dokázané inými dôkazmi, ktoré vzhľadom na ich jednoznačnosť a úplnosť považoval za postačujúce.“ Tiež na iných miestach odôvodnenia sa potom ŠTS vyjadril, prečo považoval obranu obvineného spočívajúcu v tom, že nepodpísal všetky žiadosti o platbu (č. 6 - 22) za účelovú a prečo jej teda neuveril. Súd mal po vykonanom dokazovaní za nepochybne preukázané, že všetky relevantné žiadosti podpísal sám obvinený, čo našlo aj odraz v skutkovej vete. Možno tiež v danom kontexte poznamenať, že odvolací súd sa so skutkovými závermi, učenými súdom nižšieho stupňa, plne stotožnil a odkázal na tomu prislúchajúcu časť odôvodnenia jeho rozhodnutia (tu sa žiada len poznamenať, že odôvodnenia oboch rozhodnutí tvoria jeden celok, a teda nie je žiaduce ani potrebné,0 pokiaľ sa odvolací súd stotožní so závermi súdu nižšieho stupňa, aby ním uvedenú argumentáciu, ktorú považuje za správnu a vyčerpávajúcu, opakoval v odôvodnení svojho rozhodnutia).

Vo vzťahu k uplatneným námietkam, tiež s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti, vyplývajúce z predloženého spisu, potom dovolací súd považuje za potrebné uviesť i to, že súčasťou práva na obhajobu je nepochybne aj právo navrhovať dôkazy slúžiace na podporu obhajoby a ak potom uplatnenie práva na obhajobu spočíva v takomto navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu (prvého stupňa) zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím buď tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.). Nie je však možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu nemožno totiž považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011, R 116/2014).

V posudzovanom prípade ŠTS teda procesne správne rozhodol o uplatnených návrhoch obhajoby na doplnenia dokazovania - formou uznesenia (v zmysle príslušného ustanovenia), ktoré aj následne odôvodnil, a to nielen ústne (ide o procesné rozhodnutie, upravujúce priebeh konania, ktoré sa v zmysle § 178 ods. 1 Tr. por. nevyhotovuje písomne), ale tiež v dôvodoch svojho rozsudku. Je tak zrejmé (zistiteľné), prečo súd nevyhovelo v danom smere obhajobe, keď - a to je potrebné predovšetkým zdôrazniť - tieto samotné materiálne dôvody ho k tomu vedúce, a teda, či možno považovať navrhované dôkazné prostriedky skutočne za nadbytočné vzhľadom na už vo veci vykonané dôkazy, sú zo strany dovolacieho súdu nepreskúmateľné (t. j. nemôže ich prehodnocovať). Ako bolo už totiž uvedené skôr, je vecou voľnej úvahy súdu nižšieho stupňa, ktoré dôkazné prostriedky použije a kedy, resp. po vykonaní akých a koľkých dôkazov považuje určitú okolnosť už za nepochybne preukázanú. V danom prípade ide o skutkovú otázku, irelevantnú v dovolacom konaní prebiehajúcom na podklade dovolania obvineného, keď takýto charakter (skutkový) má i poukaz dovolateľa na nedostatky či neúplnosť vykonaného

dokazovania - konkrétne ak napr. obvinený v podanom dovolaní uvádza, že Špecializovanému trestnému súdu nič nebránilo, aby si zabezpečil originály žiadostí o platbu od ministerstva školstva.

Dovolací súd považuje za žiaduce len na dôvažok vo vzťahu k výhrade obvineného, že Špecializovaný trestný súd porušil jeho právo na obhajobu tým, že odmietol (údajne bez akéhokoľvek odôvodnenia) ním podaný návrh na doplnenie dokazovania obstaraním trestného spisu, týkajúceho sa zamestnancov ministerstva školstva, výsledky ktorého trestného konania majú byť veľmi podstatné pre trestné konanie vedené voči nemu (a to o. i. v tom smere, že ak sa daní zamestnanci trestného činu nedopustili, nemohol sa trestného činu dopustiť ani on), poukázať na to, že súd posudzuje otázku viny obvineného nezávisle (na základe ním vykonaného dokazovania) od výsledkov iného trestného konania, vedeného proti osobám zúčastneným určitým spôsobom na jeho trestnoprávne relevantnom konaní. Špecializovaný trestný súd pritom mal v predmetnom prípade vzhľadom na vykonané dôkazy (keď boli na hlavnom pojednávaní vypočutí aj zamestnanci ministerstva školstva), a rovnako tak následne i súd odvolací, za jednoznačne preukázané, že obvinený svojim konaním naplnil všetky znaky príslušných trestných činov.

Žiadneho porušenia zákona s negatívnym dôsledkom na práva obhajoby [a to už vôbec nie v intenzite požadujúcej dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.] sa potom Špecializovaný trestný súd nedopustil ani tým, že o obhajobou navrhovaných dôkazoch rozhodol až na konci pojednávania, ako sa mylne domnieva dovolateľ. V prvom rade, druhá veta ustanovenia § 272 ods. 3 Tr. por. používa výraz „spravidla“, pričom treba povedať, že vo väčšine prípadov je (práve) až po vykonaní dokazovania zrejmé, či tomu - ktorému návrhu na vykonanie dôkazu je potrebné vyhovieť, alebo naopak nevyhovieť (vzhľadom na zistený skutkový stav a vo veci už vykonané iné dôkazy). Takýmto „neskorším“ rozhodnutím o navrhovanom dôkaze je možné navyše zabrániť aj prípadnej korekcii skoršieho (predčasného) rozhodnutia. Tiež je v danom smere významné, že obhajoba má sice prioritne uviesť navrhované dôkazy potom, čo jej bol doručený rovnopis obžaloby (viď možný procesný následok uvedený v druhej vete § 240 ods. 3 Tr. por., týkajúci sa dôkazov známych strane v čase doručenia tam uvedenej výzvy), avšak takéto návrhy má právo predložiť aj kedykoľvek neskôr - v priebehu pojednávania, keď napokon v súlade s § 272 ods. 2 Tr. por. predseda senátu po vykonaní všetkých dôkazov ešte (obligatórne) zisťuje, či nemajú strany návrhy na doplnenie dokazovania.

Ak ide konkrétne o obvineným uplatnenú dovolaciu námietku, tak okrem už uvedeného treba poukázať ešte na dve rozhodné skutočnosti, a síce, že jednak nie je pravdou, že by v danom prípade po odmietnutí vykonania niektorých obhajobou navrhovaných dôkazov už táto nemohla navrhnúť iné dôkazy - túto možnosť mala, ale ju nevyužila (ako to vyplýva z relevantnej časti zápisnice z pojednávania konaného 17. augusta 2015, vzhľadom na ktorú okolnosť aj daná námietka vyznieva účelovo), keď na druhej strane tiež z bazálnej logiky veci vyplýva, že ak určitú skutočnosť nepovažuje za potrebné súd preukazovať ďalšími dôkazmi, ktoré z toho dôvodu odmietne vykonať, nemôže sa obvinený účinne domáhať porušenia práva na obhajobu s poukazom na to, že nemal možnosť (odhliadnuc od toho, že obvinený v podstate túto možnosť mal), resp. čas navrhnúť iné dôkazy na preukázanie rovnakých skutočností - ktoré súd považoval už na základe vykonaného dokazovania za nepochybné preukázané.

Pokiaľ ide o tú časť dovolacej námietky obvineného, kde tento upozorňuje na nedostatok vysporiadania sa odvolacieho súdu s ním v rámci odvolacieho konania predloženým dôkazom - konkrétne znaleckým posudkom Ing. Lenky Kováčovej z odboru Ekonomika a manažment, odvetvie Personalistika - v rámci odôvodnenia svojho, dovolaním napadnutého, rozhodnutia, k tomu úvodom najvyšší súd poukazuje na iné svoje rozhodnutie, konkrétne uznesenie zo 14. mája 2018, sp. zn. 1 TdoV 6/2017 (navrhnutého na uverejnenie v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), z ktorého záverov o. i. vyplýva, že ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz a odvolací súd, konajúci na verejnom zasadnutí, jej nemieni vyhovieť, nie je potrebné, aby - na rozdiel od súdu prvého stupňa konajúceho na hlavnom pojednávaní - daný návrh na doplnenie dokazovania formálne (s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol. Z hľadiska zachovania práv obhajoby je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal. K takému vysporiadaniu môže pritom dôjsť aj konkrétnym odkazom na

odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením.

Ak ide o predmetnú vec, dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu nevysporiadanie sa s predloženým znaleckým posudkom, ktorý mal podľa jeho názoru zásadným spôsobom spochybňovať uvedenie do omylu konaním obvineného, akceptáciu predloženia v konaní neúplných dokumentov, ako i vylúčenie spätnej účinnosti Dodatku č. 4. Inak povedané, z jeho záverov mali konkrétne vyplývať dve podstatné skutočnosti, a síce, že k žiadostiam o platbu boli predložené všetky dokumenty, z ktorých bol zrejmý rozsah úväzkov, počet hodín, hodinová sadzba, či výška mzdy, a jednak tiež to, že Dodatok č. 4 musel mať vzhľadom na svoj obsah spätnú účinnosť. K uvedeným záverom dovolací súd uvádza, že tu obsahovo nejde o žiadne nové skutočnosti (a navyše ani o skutočnosti, ktoré by mali vyplynúť zo záverov znaleckého dokazovania), ale obvinený len opätovne dáva do pozornosti okolnosti ním už uvádzané (namietané) v priebehu predchádzajúceho konania, keď s týmito jeho obhajobnými tvrdeniami sa súdy riadne vysporiadali (odvolací súd s odkazom na správne a presvedčivé odôvodnenie Špecializovaného trestného súdu - ohľadom viny, keď o. i. zdôraznil, že nemá žiadne pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku prvostupňového rozsudku a že podľa jeho názoru tento vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu, t. j. vykonávanie akéhokoľvek ďalšieho dokazovania v štádiu odvolacieho konania už považoval za nadbytočné). To, že konajúce súdy nedospeli k taký záverom - skutkovým (ktoré sú v rámci dovolacieho konania pre najvyšší súd záväzné) a na podklade nich následne aj právnym, akých sa domáha(l) obvinený, nemôže potom znamenať naplnenie dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom).

Navyše, ak ide o údajný nedostatok zavinenia na strane obvineného v súvislosti s poukazom na predloženie z jeho strany úplných dokladov (týkajúcich sa konkrétne preplácania mzdových nákladov), k tomu je tiež žiaduce dodať, že skutkové závery súdov boli v danom ohľade také, že obvinený bez predchádzajúceho vyžadovaného odsúhlasenia zo strany poskytovateľa projektu (neoprávnene) zvýšil hodnotu hodinovej mzdy trom osobám - vrátane seba, čím od ministerstva školstva vylákal preplatenie mzdových výdavkov vo výške presne ustálené v skutkovej vete, čo sa následne odrazilo i v právnej kvalifikácii. K tejto sa síce podrobnejšie vyjadri dovolací súd neskôr, avšak už na danom mieste je potrebné poznamenať, že právna veta v danom kontexte hovorí nie o predložení neúplných, ale nesprávnych dokladov (i keď v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia, ktoré však na rozdiel od výroku nie je záväzné, Špecializovaný trestný súd v predmetnom smere používa aj slovné spojenie neúplné doklady, a to v zmysle absentujúceho predchádzajúceho schválenia zmeny vopred dohodnutého účelu poskytnutia finančných prostriedkov). Čo sa týka potom otázky právnych účinkov Dodatku č. 4 z 31. januára 2007, v tejto súvislosti dospel prvostupňový súd k takému záveru (viď strana 34 a nasl. odôvodnenia jeho rozhodnutia, s ktorým záverom sa následne stotožnil i súd odvolací), že predmetný Dodatok nemôže reparovať nezákonný stav spätne, a nedal teda obhajobe za pravdu v tom, že by tento svojimi účinkami pokrýval aj obdobie rozhodné z pohľadu trestného konania. Uvedený záver (právny názor) súdov nižšieho stupňa sa potom „odzrkadľuje“ aj v nim ustálenéj skutkovej vete, pre dovolací súd záväznej.

Vzhľadom na vyššie uvedené je tak zrejmé, že žiadne porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, a teda naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., dovolací súd či už zo strany prvostupňového alebo odvolacieho súdu v posudzovanom prípade nezistil. Záverom považuje dovolací súd za žiaduce k tomu dodať (ako to napokon už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti), že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, keď jeho účelom je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu a nie dosiahnuť také rozhodnutie súdu, o ktoré sa obvinený usiluje pomocou obhajoby.

§ Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) vidí obvinený v tom, že v súdnom spise sa nachádzajúce dokumenty sú len v kópiách (s tým, že nie je jasné, kto a kedy vykonal ich overenie s originálmi), pričom zdôrazňuje, že tu nejde len o formálny problém, keďže na pojednávaní boli

identifikované viaceré manipulácie so spisom - v jeho neprospech. V súvislosti so spomínanou manipuláciou bolo poukázané na chýbajúce prílohy č. 16 a 17 žiadosti o platbu č. 12, „nesprávnu“ prílohu č. 29 žiadosti o platbu č. 7, či na č. l. 1143 a nasl. priložený výpočet nájomného, neopatrený ani pečiatkou, ani napodobneninou jeho podpisu a nenachádzajúci sa ani v zozname príloh žiadosti o platbu č. 7 (pravdepodobne bol do žiadosti vložený dodatočne), ktorý napriek tomu bol podkladom pre určenie výšky škody na nájomnom. Pokiaľ ide o predpoklad možnej manipulácii zo strany ministerstva školstva, tento podľa názoru obvineného podporuje i postup jeho zástupcu, ktorý na výzvu predsedu senátu predložil neúplné dokumenty (chýbajúci formulár rozpočtu projektu ako príloha k výzve na predkladanie projektov), keď sa navyše nenašla ani prvotná žiadosť o dotáciu - uzavretie zmluvy o nenávratnom finančnom príspevku (táto mala byť podľa oznámenia ministerstva školstva poskytnutá vyšetrovateľovi, avšak v spise sa nenachádza). A napokon v kontexte vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu bol namietaný i znalecký posudok Expertízneho a edukačného inštitútu BAS, konkrétne potom tá skutočnosť, že znalkyňa Ing. Elena Sopková údajne vychádzala z iných dokladov, ako sú v spise (napr. podklad k výpočtu nájomného, z ktorého vychádzala, nie je súčasťou žiadosti o platbu, keďže nie je podpísaný ani opečiatkovaný), pričom v danej súvislosti boli citované i určité pasáže jej výpovede na hlavnom pojednávaní konanom 10. augusta 2015 s tým, že obvinený okrem už uvedeného spochybňuje i niektoré jej závery.

Po prvotnom zistení splnenia zákonnej podmienky uvedenej v prvej vete § 371 ods. 4 Tr. por. (t. j. uplatnenia uvedených námietok už v konaní predchádzajúcom), sa dovolací súd so samotnou vecnou podstatou vyššie uvedených dovolacích námietok vysporiadava nasledovne:

Pokiaľ sa v dovolaní poukazuje na to, že v konaní boli použité listiny len vo forme fotokópií s tým, že nie je ani jasné, kto a kedy vykonal ich overenie (na niektorých nie je ani pečiatka s textom „Súhlasí s originálom“), táto výtka sa obsahovo (materiálne) týka otázky pravosti (autenticity) vykonaných listinných dôkazov. Čo je ale potom z hľadiska prípadného naplnenia uplatneného dovolacieho dôvodu (resp. možného podradenia predmetnej dovolacej námietky pod dovolací dôvod) potrebné dať do pozornosti, je najmä tá skutočnosť, že v danom smere ide o náležitosť procesného postupu (konkrétne teda, či bol/bude použitý v trestnom konaní ako prameň dôkazu originál alebo fotokópia - overená resp. neoverená - listiny dôležitej pre trestné konanie), ktorá nie je predpísaná zákonom. Teda inak povedané, zákonným zdrojom určitej z pohľadu trestného konania relevantnej informácie (dôkazu) môže byť tak originál ako aj (príp. i neoverená) fotokópia určitej listiny, pričom v súdnej praxi je používanie fotokópií prevažujúce.

Už z vyššie uvedeného je tak zrejmé, že ak v posudzovanej trestnej veci boli podkladom pre vyvodenie skutkových záverov o. i. listiny vo forme fotokópií, a to aj prípadné neoverené, o ktorých pravosti súdy nemali pochybnosť (s tým, že tú samotnú skutočnosť, že by v prípade dotknutých fotokópií malo ísť o falzifikát, dovolateľ obsahovo nenamietal) a považovali ich za hodnoverný zdroj relevantných informácií (ako postačujúce na preukázanie určitých skutkových okolností, čo je už otázkou skutkových záverov), nie je možné hovoriť o žiadnom naplnení dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. - uvedené okolnosti (skutkového charakteru) nemožno v danom dovolacom konaní účinne napadnúť. Z pohľadu uvedeného dovolacieho dôvodu je rozhodné, že dotknuté dôkazy, s použitím aj ktorých odôvodnili konajúce súdy svoje rozhodnutie, boli získané zákonným spôsobom (o. i. zo zákonného prameňa) a po dokazovaní vykonanom na hlavnom pojednávaní v súlade so zákonom (viď najmä § 269 a § 271 ods. 1 Tr. por.) boli tieto rovnako v súlade so zákonom - v zmysle zásady uvedenej v § 2 ods. 12 Tr. por. - súdmi nižšieho stupňa vyhodnotené. Zjednodušene povedané, žiadne porušenie zákona s následkom nepoužiteľnosti dôkazov získaných z namietaných listín teda nebolo dovolacím súdom v predmetnej veci zistené (len to by mohlo prípadne, za splnenia požadovanej intenzity porušenia zákona, zakladať opodstatnenosť v tejto súvislosti uplatneného dôvodu dovolania).

V ďalšej časti vyššie zosumarizované dovolacie výhrady smerovali k neúplnosti predložených dokumentov, s tým, že najmä s poukazom na uvedenú skutočnosť (tiež bolo upozornené na to, že niektoré listiny nemohli byť z určitého dôvodu súčasťou žiadosti o platbu resp. ich príloh, a teda existuje predpoklad, že tam boli vložené dodatočne) je podľa názoru obvineného odôvodnené podozrenie, že

došlo k ich manipulácii. Aj na základe uvedenej námietky odvodzuje potom obvinený naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a teda, že rozhodnutie bolo založené na nezákonných dôkazoch.

Dovolací súd k tomu potom uvádza, že aj pokiaľ ide o uvedenú námietku, platí už vyššie uvedený názor, a síce, že obvineným uvádzané okolnosti nespádajú pod uplatnený ako ani žiadny iný ním uplatniteľný dovolací dôvod, a to z nasledovných dôvodov:

V prípade, že súd (prvého stupňa) vykonal dokazovanie listinami v rozsahu, v akom mu tieto boli predložené (resp. v rozsahu, v akom boli tieto súčasťou jemu predloženého spisového materiálu) a na základe toho dospel k skutkovým záverom, s ktorými sa stotožnil i súd odvolací, a ktoré sú pre dovolací súd záväzné, tak námietku ohľadne nekompletnosti listinného materiálu treba považovať v predmetnom dovolacom konaní (konanom na podklade dovolania obvineného) za bezpredmetnú. Ide totiž opäť len o otázku hodnotenia dôkazov, a to z iného, než jediného z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. relevantného hľadiska - ktorým je hodnotenie dôkazu z pohľadu zákonnosti (jeho získania alebo vykonania). Hodnotenie zákonne získaných a vykonaných dôkazov z hľadiska ich závažnosti (relevancie) a pravdivosti príp. vierohodnosti je otázkou vylúčenou z prieskumu dovolacieho súdu, konajúceho na podklade dovolania obvineného, pre jej zjavný skutkový charakter.

Pokiaľ sú aj príslušnému súdu predložené nekompletné listiny, neznamená to nezákonnosť ich získania ani vykonania dôkazu (ich prečítaním), a teda nepoužiteľnosť v trestnom konaní. Súd má (naopak povinnosť) vykonať dokazovanie prečítaním listín (resp. prečítaním ich častí) a následne aj v kontexte s inými vykonanými dôkazmi vyhodnotiť, či je možné z nich vyvodiť určité dôkazné závery - aj vzhľadom na chýbajúce časti listinného materiálu. Iba ak by podľa názoru súdu chýbali jeho podstatné časti, vzhľadom na ktorú okolnosť by mal súd pochybnosť o jeho „dôkaznom“ význame (jednoznačnosti), tak by s ohľadom na zásadu in dubio pro reo nepoužil informácie z neho vyplývajúce (v neprospech obvineného) - tento záver môže pritom platiť aj len k niektorým skutočnostiam, keď naopak iné skutočnosti by bolo možné považovať z dotknutej listiny za nepochybne preukázané.

Nie totiž iba úplne kompletný dokument (listina) je spôsobilý byť zákonným prameňom poznatkov z neho vyplývajúcich (v praxi môžu pritom vzniknúť rôzne situácie, keď okrem subjektívneho zásahu zo strany nejakej osoby prichádzajú do úvahy tiež objektívne okolnosti, čo však neznamená, že v zachovanom resp. dostupnom zvyšku nie je možné listinu použiť v trestnom konaní a získať z nej zákonné dôkazy). Ak potom súd po takto vykonanom dokazovaní pri hodnotení v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. dospel k záveru, že prečítané listiny sú (zároveň) hodnoverným zdrojom informácií, z ktorých vychádzal pri svojom rozhodnutí, tento (záver) je pre dovolací súd (pri dovolaní nepodanom ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Tr. por.) záväzný - ide o skutkovú otázku.

Nad rámec uvedeného, ale v súvislosti s ním, pokiaľ obvinený poukazuje na možnú manipuláciu s dotknutými listinami (teda úmyselnú činnosť), k tomu treba v prvom rade uviesť, že taký postup nepovažuje dovolací súd v predmetnej veci za preukázaný, či inak, skutočnosti uvádzané obvineným nevyvolávajú záver, že by k takej manipulácii malo dôjsť.

Vo všeobecnosti však zároveň platí, že pokiaľ by aj prípadná manipulácia s tým - ktorým dôkazom (resp. prameňom dôkazu) bola preukázaná, a to či už zo strany konajúceho orgánu alebo inej osoby, táto skutočnosť by bola síce dôvodom na vyodenie príslušného druhu zodpovednosti vo vzťahu k danému subjektu, avšak sama osebe by nemala (automaticky) za následok nepoužiteľnosť konkrétneho dotknutého dôkazu (nemožnosť vykonať dokazovanie dotknutým prameňom dôkazu) - s poukazom na jeho nezákonnosť (teda nesúlad so zákonom jeho získania alebo vykonania orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom). Opäť by bolo vecou hodnotiaceho orgánu, aké závery by v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. por. vyvodil ohľadne výpovednej hodnoty daného dôkazu, t. j. či ho považuje za hodnoverný (i vzhľadom na preukázanú manipuláciu), resp. v akom smere, teda aké skutkové závery z dôkazu vyvodí - môže ísť aj o opačný záver, než zodpovedá napr. výslovnému zneniu listiny (treba si uvedomiť, že manipulácia môže spočívať naozaj v rôznorodých konaniach, od takých,

ktoré nemusia vzbudzovať žiadne pochybnosti ohľadne hodnovernosti toho - ktorého dôkazu až po také, vzhľadom na ktoré treba s poukazom na zásadu in dubio pro reo vyvodiť opačný záver).

Dovolací súd k uvedenému považuje za potrebné opätovne zdôrazniť, že manipulácia subjektu s určitým dôkazom - nie je pritom vylúčená ani manipuláciu dôkazu zo strany samotného obvineného (aj s prípadným trestnoprávnym zodpovednostným následkom určitého subjektu) nie je manipuláciou trestným konaním, a je ju teda potrebné dôsledne odlišovať od porušenia trestnoprocesných ustanovení o dokazovaní, s možnými následkami pokiaľ ide o otázku procesnej nepoužitelnosti toho - ktorého dôkazu v závislosti od charakteru a povahy zisteného porušenia zákona.

Ak je, resp. by bola namietaná manipulácia dôkazmi zo strany orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu (ktorá námietka býva uplatňovaná vo všeobecnosti pomerne často), v tejto situácii sa vychádza z rovnakého princípu ako pri verejnej listine, a síce, že pokiaľ nie je preukázaný (inými dôkazmi) opak, platí, že k manipulácii nedošlo.

Záverom teda vo vzťahu k vyššie rozoberanej námietke [časti argumentácie ohľadne údajného založenia napadnutého rozhodnutia na nezákonných dôkazoch - § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.] dovolací súd uzatvára, že súd nižšieho stupňa sa ani v danom smere nedopustil žiadneho porušenia zákona, keď dôkazné informácie čerpal z listín zaobstaraných v súlade so zákonom, ktoré na hlavnom pojednávaní vykonal zákonným spôsobom, a to v rozsahu mu dostupnom, a následne pristúpil k ich hodnoteniu a skutkovým záverom.

A napokon, len okrajovo dovolací súd uvádza, že od námietky, že v konaní bol získaný dôkaz z dokumentu, ktorý nebol kompletný, je potrebné odlišovať námietku nevykonania dokazovania určitou listinou, hoci to napr. obvinený žiadal, avšak súd to nepovažoval za potrebné. Išlo by tu síce rovnako o námietku skutkového, a teda z pohľadu dovolacieho konania - konaného na podklade iného ako ministerského dovolania - irelevantného charakteru, avšak danej námietke by zodpovedala taká argumentácia dovolacieho súdu, že je vecou súdov nižšieho stupňa, či považujú za potrebné takéto dokazovanie vykonať alebo nie. Dalo by sa tiež (zjednodušene) uviesť, a to v kontexte uplatneného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. („... rozhodnutie je založené na dôkazoch ...“), že dovolací súd môže posudzovať, či použitý dôkaz správne použitý byť nemal (z dôvodu je nezákonnosti), ale nemôže skúmať, či nepoužitý dôkaz (či už pre jeho nezákonnosť alebo nepotrebnosť) použitý byť mal. Taký prieskum je v dovolacom konaní možný iba na základe dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

Pokiaľ ide o dovoláciu argumentáciu obvineného dotýkajúcu sa znaleckého posudku Expertízneho a edukačného inštitútu BAS a na hlavnom pojednávaní následného k nemu vykonaného výsluchu znalkyne Ing. Eleny Sopkovej, tak tu uvádza dovolací súd toľko, že táto (argumentácia) opäť „stojí“ mimo akéhokolvek obvineným uplatniteľného dovolacieho dôvodu. Netýka sa otázky zákonnosti vykonaných dôkazov, ako sa mylne domnieva dovolateľ, ale znova iba skutkových otázok - dovolateľ materiálne napáda hodnovernosť (hodnotiaci úsudok súdov z tohto hľadiska) poznatkov získaných z/od dotknutého nositeľa dôkazu, resp. v konečnom dôsledku správnosť učinенých skutkových zistení a záverov. K otázke zákonnosti treba potom („do tretice“) uviesť, že ani v súvislosti s vykonaním dokazovania či už prostredníctvom písomného znaleckého posudku alebo výsluchom skôr menovanej znalkyne nebolo dovolacím súdom zistené žiadne porušenie zákonných ustanovení o dokazovaní, keď bola riadne rešpektovaná i zásada kontradiktórnosti.

§ Obvinený ďalej v podanom dovolaní namietal, že medzi skutkom, za ktorý bol odsúdený a jeho právnym posúdením nie je žiadna súvislosť, alebo tiež inak povedané, že v skutkovej vete nemožno nájsť žiadnu oporu pre súdmi nižšieho stupňa vykonané právne posúdenie. Uvedený záver, a teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.], odôvodnil dovolateľ nasledovne:

- samotné predloženie pravdivo vyplnenej žiadosti (spolu so všetkými autentickými a pravdivými povinnými prílohami) nemôže naplniť skutkovú podstatu žiadneho trestného činu, nakoľko chýba

úmysel poškodiť záujem chránený trestným právom;

- pokiaľ ministerstvo školstva vynaložené výdavky (na základe pravdivých dokladov) po ich predchádzajúcej kontrole preplatilo, znamená to, že tieto boli oprávnené; pokiaľ by ich potom naopak nepreplatilo, išlo by „len“ o občianskoprávny spor - trestnoprávna sankcia nastupuje až vtedy, ak žiadateľ predloží nepravdivé, sfaľované, neúplné podklady, čím chce uviesť ministerstvo školstva do omylu o skutkových okolnostiach oprávnenosti výdavkov, k čomu v jeho prípade nedošlo (obsahom skutkovej vety nie je žiadne uvedenie do omylu);

- prijímateľ (nenávratného finančného príspevku) nepotreboval žiadne odsúhlasenie zo strany ministerstva školstva, pretože projekt riadne plnil (výdavky na mzdy vynaložil v súlade s rozpočtom);

- absentuje „sprenevera“ ako obligatórny znak objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania finančných záujmov ES podľa § 261 Tr. zák., keďže daný pojem tak v jeho právnom (s odkazom na ustanovenie § 213 Tr. zák.), ako aj jazykovom význame znamená prisvojenie si zverených prostriedkov - v posudzovanej veci však išlo o refundačný projekt (o. z. E. vopred žiadne prostriedky nedostalo); výklad daného znaku v jeho prípade konajúcimi súdmi treba pritom považovať za ústavne neutržateľný ako i v rozpore so stabilnou judikatúrou Európskeho súdneho dvora;

- ak ide o vykonanú právnu kvalifikáciu podľa § 225 Tr. zák. (trestný čin subvenčného podvodu), v tejto súvislosti skutková veta neuvádza žiadnu - uvedeným ustanovením požadovanú - podmienku vyplývajúcu zo všeobecne záväzného právneho predpisu (túto nekonkretizuje zároveň ani ŠTS v odôvodnení svojho rozsudku), ako ani to, kedy, ako a koho by mal uviesť do omylu ohľadom jej splnenia; nie je jasné, čím mal byť naplnený znak „uvedenia iného do omylu“, keďže z preukázaného skutkového stavu vyplýva, že všetky žiadosti o platby, ako aj súvisiace doklady obsahovali pravdivé skutočnosti (ministerstvu školstva boli predložené pravdivé a úplné podklady);

- vo vzťahu k refundácii miezd a zmene pracovného úväzku je kľúčový Dodatok č. 4 k zmluve o poskytnutí nenávratného finančného príspevku z 31. januára 2007, jazykovým a logickým výkladom ustanovení ktorého (nie je potrebné *expressis verbis* uviesť v zmluve jej časovú pôsobnosť) je zrejmé, že tento má aj spätnú účinnosť (nedávalo by inak zmysel v novom rozpočte, ktorý je súčasťou daného Dodatku, určovať celkovú výšku mzdových výdavkov rozvrhnutých na príslušný počet hodín celého trvania projektu), pričom tento záver - o spätnej účinnosti Dodatku č. 4 - vyplýva aj zo znaleckého posudku Ing. Lenky Kováčovej, ktorý bol predložený odvolaciemu súdu;

- aj s poukazom na schválené rozpočty iných projektov, predložených ŠTS, je evidentné, že v praxi ministerstva školstva bola poznámka pod čiarou v znení „mesiac znamená plný pracovný úväzok“ obsolentná, resp. inak povedané, jednotka „mesiac“ nemohla byť použitá vo význame plného pracovného úväzku, keďže by dôsledkom takéhoto výkladu bolo porušovanie právnej úpravy o minimálnej mzde;

- nevykonával funkciu štatutárneho orgánu o. z. E. v projekte L. a nebol ani splnomocnený (oprávnený) na všetky právne úkony s ním súvisiace, ale len na podávanie žiadostí o platbu (nie už teda na rozhodnutie o zmene pracovného úväzku, spôsobe vynakladania prostriedkov, zmene projektu či jeho samotného rozpočtu), keď z pracovných výkazov zároveň vyplýva, že ani jednotlivé žiadosti o platbu nepripravoval on sám, ale vždy iná osoba;

- nebolo mu preukázané, že by sa niekedy oboznámil s rozpočtom projektu (z ničoho iného „jednotka“ mesiac pritom nevyplývala), tvoriacim prílohu Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, ktorú podpísal prof. RNDr. S. N., DrSc.

Úvodom považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa, vo svojej komplexnej podobe, záväznej pre dovolací súd (ktorá je citovaná v úvode tohto rozhodnutia), spočíval (zjednodušene povedané) v tom, že obvinený ako štatutárny zástupca o. z. E. - prijímateľa nenávratného finančného príspevku z prostriedkov ES a štátneho rozpočtu Slovenskej republiky (v pomere 50/50):

i/ bez súhlasu poskytovateľa (neoprávnene), ktorým bolo ministerstvo školstva, a v rozpore so schváleným pôvodným rozpočtom projektu bezdôvodne zmenil pracovný úväzok zamestnancov prijímateľa zo 100% na 50% (u riaditeľa projektu), resp. 40% (u asistenta riaditeľa projektu a školiteľa strednodobých stáží), avšak pri zachovaní (celej) pôvodnej mesačnej mzdy, a následne požiadal o preplatenie takto vynaložených mzdových nákladov,

ii/ nad rozsah jeho skutočných nákladov (neoprávnene) požiadal o preplatenie výdavkov na nájomné za kancelárie,

čím spôsobil škodu spolu vo výške 22.505,06 € - z toho 50% z prostriedkov ES (11.252,53 €) a 50% z prostriedkov štátneho rozpočtu Slovenskej republiky (11.252,53 €).

Uvedený skutok bol v prvostupňovom rozsudku právne kvalifikovaný - s ktorou kvalifikáciou sa stotožnil i súd odvolací (na podklade odvolania obvineného zrušil len výroky o treste a náhrade škody) - ako pokračovací zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania finančných záujmov ES podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Dovolací súd - pri viazanosti súdmi nižšieho stupňa ustáleným skutkom, uvedeným vo výroku prvostupňového rozsudku - uvádza, že tento napĺňa (všetky obligatórne) znaky príslušných skutkových podstát, a teda zodpovedá použitej právnej kvalifikácii.

Pri vyššie uvedenom závere dovolacieho súdu o správne použitej právnej kvalifikácii, ako i s poukazom na to, že záväzná je výroková časť rozhodnutia, keď navyše ani dovolanie len voči samotnému odôvodneniu rozhodnutia nie je v zmysle § 371 ods. 7 Tr. por. prípustné - je potom potrebné v rámci dovolacieho konania hodnotiť ako irelevantnú tú skutočnosť, že v niektorých smeroch nie je možno považovať výklad vo veci konajúcich súdov týkajúci sa nimi použitej právnej kvalifikácie za správny (konkrétne ide o interpretáciu znaku „umožnenia spôsobenia sprenevery“ skutkovej podstaty trestného činu podľa § 261 Tr. zák., ako i nesprávnu všeobecnú kategorizáciu daného trestného činu z pohľadu spôsobeného následku, t. j. či ide o poruchový resp. ohrozovací trestný čin), resp. dostatočný (chýbajúca špecifikácia konkrétneho ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, na ktoré odkazuje § 225 ods. 1 Tr. por.), k čomu sa podrobnejšie vyjadri dovolací súd neskôr. V kontexte uvedeného poukazuje potom dovolací súd i na rozhodnutie publikované pod R 49/2013, v súlade s ktorým (I/) nesprávnosť právnych úvah uvedených v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku nie je dôvodom na konštatovanie splnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ak skutková veta výroku o vine zodpovedá podľa hodnotenia dovolacieho súdu použitej právnej kvalifikácii.

Pokiaľ ide o všeobecné zákonné znenie oboch v danom prípade (správne) použitých skutkových podstát príslušných trestných činov, toto je nasledovné:

Trestného činu (zločinu) subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. sa dopustí ten, kto vyláka od iného dotáciu, subvenciu, príspevok alebo iné plnenie zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu verejnoprávnej inštitúcie, rozpočtu štátneho fondu, rozpočtu vyššieho územného celku alebo rozpočtu obce, ktorých poskytnutie alebo použitie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňa, a to tým, že ho uvedie do omylu v otázke ich splnenia, a spôsobí takýmto činom väčšiu škodu.

Trestného činu (prečinu) poškodzovania finančných záujmov ES podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. (v relevantnom, použitom znení) sa dopustí ten, kto použije alebo predloží falšovaný, nesprávny alebo neúplný výkaz alebo doklad, alebo neposkytne povinné údaje, alebo použije prostriedky zo všeobecného rozpočtu ES, z rozpočtu spravovaného ES alebo v zastúpení ES na iný účel, ako boli pôvodne určené, a tým umožní spôsobenie sprenevery alebo protiprávne zadržanie prostriedkov z uvedeného rozpočtu, a spôsobí takýmto činom väčšiu škodu.

Dovolací súd tiež považuje za potrebné na tomto mieste citovať z výroku o vine prvostupňového rozsudku slovné znenie použitých skutkových podstát v alternatívach zodpovedajúcich obsahu skutkovej vety, keď konkrétne Špecializovaný trestný súd v tzv. právnej vete (okrem uvedenia zákonného pomenovania trestného činu a jeho paragrafového /číselného označenia) ustálil (čo odvolací súd ponechal bezo zmeny), že obvinený:

- vylákal od iného príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého poskytnutie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺnil, a to tým, že ho uviedol do omylu v otázke ich splnenia a uvedeným činom spôsobil väčšiu škodu,

- predložil nesprávne doklady a použil prostriedky zo všeobecného rozpočtu ES na iný účel, ako boli pôvodne určené, a tým umožnil spôsobenie sprenevery a uvedeným činom spôsobil väčšiu škodu.

Vo vzťahu k otázke správnosti súdmi nižšieho stupňa použitej právnej kvalifikácie, resp. presnejšie naplneniu jednotlivých znakov príslušných skutkových podstát, považuje dovolací súd v prvom rade za potrebné dať do pozornosti tú okolnosť, že v posudzovanej veci tvoria (jeden) skutok v podstate dve línie charakterovo rovnorodých konaní, ktoré sú dovolacím súdom v ich podstatnom obsahu popísané vyššie pod písm. i/ a ii/ [v úvode vysporiadania sa s námietkami obvineného, uplatnenými v súvislosti s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.], pričom súhrnom takého konania (či už sa týka preplácania mzdových nákladov alebo nákladov na nájomné) naplnil obvinený všetky obligatórne znaky oboch vyššie citovaných skutkových podstát (v príslušnej alternatíve ich znenia).

Ak ide o otázku naplnenia subjektívnej stránky (v prípade oboch trestných činov), v tejto súvislosti dovolací súd upozorňuje na to, že keďže dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je (s výnimkou dovolania ministra spravodlivosti) prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (a tiež žiadny iný obvinenému dostupný dovolací dôvod) nemôže napĺňať poukaz na to, že nebola v konaní vykonaným dokazovaním preukázaná subjektívna stránka trestného činu, pokiaľ taký záver nie je podporený znením skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku.

Subjektívna stránka totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu a je skutkovou okolnosťou (aj keď s kvalifikačnou relevanciou), ktorá sa dokazuje. Pri hodnotení dôkazov sa posudzuje sprostredkovane, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v konaní páchatel'a, ktoré je obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú uvedené vo výroku o vine a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (R 3/2011). Dovolací súd teda posudzuje správnosť právnej kvalifikácie subjektívnej stránky podľa znenia skutkovej vety.

S prihliadnutím na vyššie uvedené a s poukazom na súdmi nižšieho stupňa ustálenú skutkovú vetu nemôže potom dovolací súd súhlasiť s obvineným ani v tom smere jeho dovolacej argumentácie, že v jeho prípade chýbalo (nebolo zistené) zákonom požadované zavinenie, keď je navyše potrebné poznamenať, že z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že pri odôvodňovaní tvrdeného „nedostatku“ z hľadiska vykonaného právneho posúdenia, obvinený vychádza (v samotnej podstate) z iných skutkových záverov (teda z iného hodnotenia vo veci vykonaných dôkazov), ako ku ktorým dospeli konajúce sudy. Platí pritom, a to vo všeobecnosti vo vzťahu k akýmkoľvek námietkam skutkového charakteru, že na podklade nich nemožno založiť záver o nesprávnom právnom posúdení (vyplývajúcom z nesprávne zisteného skutku), a teda odvolávať sa tak na aplikáciu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Znenie skutkovej vety výroku o vine nevzbudzuje žiadnu pochybnosť o úmyselnom konaní páchatel'a vo vzťahu k spôsobeniu následku (následkov), ktoré sú do skutku integrované.

Čo sa týka potom naplnenia ostatných dovolaní namietaných (objektívnych) znakov skutkovej podstaty trestného činu subvenčného podvodu podľa § 225 (ods. 1) Tr. zák., k tomu uvádza dovolací súd nasledovné:

V úvode je potrebné dať do pozornosti (v uvedenom ohľade relevantné) skutočnosti vyplývajúce zo skutkovej vety, a síce, že v predmetnom prípade bol o. z. E. (ktorého štatutárnym zástupcom bol obvinený) poskytnutý nenávratný finančný príspevok na základe Zmluvy o jeho poskytnutí z 29. júla 2005, podpísanej ako druhou stranou ministerstvom školstva (poskytovateľ), ktorej neoddeliteľnou súčasťou bol schválený projekt aj spolu s rozpočtom. Tento pritom nebolo možné jednostranne meniť. Je treba tiež uviesť, že nenávratný finančný príspevok bol poskytnutý (celkovo vo výške 217.254,20 €, resp. 6.545.000,- Sk) v rovnakom podiele, t. j. 50/50 z prostriedkov ES a z prostriedkov štátneho

rozpočtu Slovenskej republiky, a to formou refundácie. Refundovať pritom bolo možné len oprávnené výdavky - v súlade so schválených projektom, jeho rozpočtom.

V nadväznosti na uvedené skutková podstata vyššie uvedeného trestného činu v odseku 1 požaduje aj viazanosť poskytnutia (vylákaného) príspevku zo štátneho rozpočtu podľa všeobecne záväzného právneho predpisu na podmienky, ktoré nemali byť zo strany obvineného ako štatutárneho zástupcu prijímateľa príspevku splnené. Ani v tomto smere nezistil dovolací súd pochybenie, majúce za následok konštatovanie naplnenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

V prvom rade, ako to už najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti niekoľkokrát konštatoval (viď k tomu rozsudok zo 14. júna 2017, sp. zn. 1 TdoV 7/2016, príp. tiež rozsudok zo 16. decembra 2014, sp. zn. 2 To 8/2014), platí, že skutková veta výroku odsudzujúceho rozsudku popisuje skutkový dej, nie právnu kvalifikáciu, ktorú popisuje právna veta, pričom skutková veta (samozrejme) nepopisuje ani označenie predpisov a ich ustanovení, podľa ktorých sa riešia (trestnoprávnu kvalifikáciu podmieňujúce a jej predchádzajúce) „predbežné“ otázky (§ 7 Tr. por.). Tieto sa neuvádzajú ani v právnej vete, kde sa uvádza len znenie kvalifikačne použitého ustanovenia Trestného zákona a riešenie predbežných otázok vyplýva z odôvodnenia.

Treba však rozlíšiť situáciu, v ktorej skutková podstata trestného činu, vyjadrená v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, označuje (konkrétne alebo blanketne) iný právny predpis, ktorý sa tak stáva priamou súčasťou trestnoprávnej úpravy (úpravy Trestného zákona).

Tak je tomu i v prípade § 225 ods. 1 Tr. zák., ktoré ustanovenie hovorí o všeobecne záväznom právnom predpise, podľa ktorého je poskytnutie alebo použitie (zjednodušene povedané) verejných prostriedkov viazané na určité podmienky. Tento právny predpis predstavuje právne - kvalifikačný moment, rovnako ako ostatné také momenty vyjadrené v označenom ustanovení Trestného zákona. Ako už bolo uvedené, právna kvalifikácia sa v jej slovnom vyjadrení a paragrafovom číselnom označení uvádza v právnej vete, nie vo vete skutkovej, ktorá je prvou (teda právnej vete predchádzajúcou) súčasťou výroku o vine odsudzujúceho rozsudku. V skutku (skutkovej vete) teda nemá byť označený (ani) do Trestného zákona „integrovateľ“ právny predpis, resp. jeho ustanovenie (aj keď by to nebolo relevantnou chybou); v právnej vete je taký predpis označený len jej znením, ktoré zodpovedá zneniu príslušného, kvalifikačne použitého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona. Bližšie sa táto otázka potom rieši (opäť) v odôvodnení.

V oboch typovo popísaných prípadoch, príslušné súvisiace právne predpisy (iné než Trestný zákon) nemusia (v princípe nemajú) byť v skutkovej vete označené vôbec, rovnako ani v právnej vete (mimo jej znenia podľa dotknutého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona). Skutková veta obsahuje popis skutku (činu) tak, aby zodpovedal trestnoprávnej kvalifikácii, čo je podmienené (aj) správnu aplikáciou súvisiacich predpisov. Vo vzťahu k takým predpisom je relevantné odôvodnenie rozsudku, ale nie je rozhodujúce - odôvodnenie môže byť nesprávne (resp. nedostatočné), aj keď je aplikácia právnej normy správna, čo uvedie na pravú mieru súd vyššieho stupňa, ktorý rozhoduje o (riadnom príp. tiež mimoriadnom) opravnom prostriedku.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že ak v konkrétnom, aktuálne dovolacím súdom posudzovanom prípade, skutková veta zodpovedá použitej právnej kvalifikácii, tak „len“ nedostatočné odôvodnenie zo strany súdov nižšieho stupňa v súvislosti s označením relevantných ustanovení dotknutého všeobecné záväzného právneho predpisu (samotný predpis - zákon č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon č. 523/2004 Z. z.“ - bol v prvostupňovom rozsudku identifikovaný správne), nie je chybou, pre ktorú by bolo potrebné (dôvodné) zrušiť rozhodnutie.

S ohľadom na námietky obvineného dovolací súd teda v kontexte zmieňovaného nedostatku odôvodnenia (ŠTS v odôvodnení svojho rozsudku k tomu doslova uviedol: „Podmienky použitia príspevku zo štátneho rozpočtu upravuje všeobecne záväzný právny predpis, ktorým v tejto súvislosti je

zákon č. 523/2004 Z. z. Obvinený svojim konaním tieto podmienky nesplnil.“) argumentačne dopĺňa, že dotknutá Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku z 29. júla 2005 bola (ako sa uvádza v jej úvode) uzavretá o. i. podľa § 20 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z. z., v zmysle ktorého (v príslušnom znení) sa z výdavkov podľa § 8 ods. 3 (ide o výdavky rozpočtované v štátnom rozpočte, pričom tieto v súlade s daným ustanovením tvoria tak účelovo určené prostriedky Európskej únie - ďalej len „EÚ“, ako i prostriedky štátneho rozpočtu určené na financovanie spoločných programov Slovenskej republiky a EÚ - rozpočtované sú v rovnakej kapitole) konečnému prijímateľovi poskytujú prostriedky prostredníctvom príslušného orgánu štátnej správy na základe podmienok určených v zmluve uzatvorenej s konečným prijímateľom.

Citované zákonné ustanovenie (aj s poukazom na ďalej uvedené), teda priamo odkazuje na zmluvu, ktorá má upraviť konkrétne podmienky poskytnutia - a teda aj použitia verejných prostriedkov [viď k tomu § 2 písm. a) zákona č. 523/2004 Z. z.] konečnému prijímateľovi.

Ak ide o posudzovanú vec, skutková veta v súlade s uvedeným potom obsahuje všetky relevantné skutkového okolnosti, keď správne odkazuje na Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, podpísanú ministerstvom školstva (ako príslušným štátnym orgánom sprostredkujúcim príspevok) na jednej strane a o. z. E. (ako konečným prijímateľom príspevku) na druhej strane, ktorej neoddeliteľnou súčasťou bol projekt aj spolu so schváleným rozpočtom. Pri hospodárení s prostriedkami (vynaložení prostriedkov), ktoré boli následne refundované z dotknutých verejných zdrojov, bolo teda nevyhnutné sa dôsledne riadiť v uzavretej zmluve (vopred) ustanovenými podmienkami a pravidlami.

Nadväzujúc na vyššie uvedené je potrebné poukázať i na ďalšie ustanovenie zákona č. 523/2004 Z. z., a síce § 31, ktorý v odseku 1 definuje ako porušenie finančnej disciplíny o. i. poskytnutie alebo použitie verejných prostriedkov v rozpore s určeným účelom - písm. a); nehospodárne, neefektívne a neúčinné vynakladanie verejných prostriedkov - písm. j); nedodržanie ustanoveného alebo určeného spôsobu nakladania s verejnými prostriedkami - písm. k); resp. porušenie pravidiel a podmienok, za ktorých boli verejné prostriedky poskytnuté - písm. n).

Z citovaného ustanovenia teda vyplýva, že všetky poskytnuté verejné prostriedky sa poskytujú a používajú na základe vopred určených podmienok, najmä môžu byť ich prijímateľom použité len na účel, vopred určený (a vecne špecifikovaný) orgánom, ktorý rozhodol o poskytnutí prostriedkov (podmienky môže byť aj súčasťou zmluvných podmienok). V opačnom prípade dôjde k porušeniu finančnej disciplíny.

Uvedená dispozičná viazanosť (a disciplína) sa v súlade s účelom dotknutého ustanovenia týka aj možnosti ako poskytnutia, tak aj prijatia refundácie z verejných zdrojov, ak na základe vopred určených podmienok boli prostriedky (neskorším) prijímateľom refundácie vynaložené predbežne; prijatie dodatočnej úhrady je v takom prípade použitím verejných prostriedkov.

Zákon č. 523/2004 Z. z. je teda zákonom, ktorý univerzálne ustanovuje, že poskytnutie a použitie prostriedkov zo zdrojov uvedených v § 225 ods. 1 Tr. zák. je (v oboch vyššie uvedených prípadoch) viazané na podmienky, určené „ad hoc“ vopred. Tým je konkretizovaný všeobecne záväzný právny predpis uvedený v naposledy označenom ustanovení.

Pokiaľ ide o viazanosť poskytnutia a použitia verejných prostriedkov na vopred určené podmienky, vyššie citované ustanovenie § 31 ods. 1 písm. a) zákona č. 523/2004 Z. z. je teda vo vzťahu k ustanoveniu § 31 ods. 1 písm. n) tohto zákona v pomere špeciality (v opačnom poradí ide o vzťah subsidiarity, teda o iné - ostatné podmienky, nad rámec účelového určenia nakladania s prostriedkami).

Čo sa týka naplnenia „druhej“ časti objektívnej stránky rozoberaného trestného činu, spočívajúcej konkrétne v uvedení do omylu (a tým vylákaní príspevku zo štátneho rozpočtu) v otázke splnenia podmienok, na ktoré je poskytnutie príspevku viazané, dovolací súd v kontexte obvineným uplatnených námietok zdôrazňuje, že táto má rovnako skutkový podklad v ustálenej skutkovej vete.

V súvislosti s refundovanými mzdovými nákladmi je významná predovšetkým tá okolnosť, že obvinený uzatvoril (v priebehu realizácie projektu) počnúc 1. januárom 2006 nové pracovné zmluvy s tromi osobami - vrátane seba, ktorými došlo k skráteniu pracovného úväzku u uvedených osôb, avšak pri rovnakej výške mzdy, a následne požiadal o preplatenie nezmenených celkových mzdových nákladov (teda „výškovo“ súladných s pôvodne schváleným rozpočtom projektu, kde bola však mzda viazaná na osobomesiac pri 100% pracovnom úväzku).

V prípade neoprávnené refundovaných výdavkov na nájomné za kancelárie je potrebné dať do pozornosti tú rozhodnú skutočnosť, že po sčítaní prijatej refundácie od poskytovateľa nenávratného finančného príspevku na základe obvineným podaných (v skutkovej vete presne uvedených) žiadostí o platbu a príjmu o. z. E. za podnájom od o. z. I. dosahovalo o. z. E. po odpočítaní ním plateného nájomného svojmu prenajímateľovi vlastne zisk - t. j. v tomto rozsahu bolo žiadanie o preplatenie výdavkov za nájomné neoprávnené, resp. inak povedané, išlo nad rozsah skutočne existujúcich nákladov o. z. E., o čom poskytovateľ nenávratného finančného príspevku na základe predložených dokumentov nemal vedomosť.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obvineného (aj) ako trestný čin poškodzovania finančných záujmov ES podľa § 261 (ods. 1) Tr. zák., k správnosti použitia danej kvalifikácie (presnejšie z pohľadu naplnenia objektívnej stránky, nakoľko k subjektívnej stránke sa rozhodnutie vyjadruje vyššie) je nevyhnutné uviesť nasledovné:

Hneď úvodom, zákonom č. 91/2016 Z. z. s účinnosťou od 1. júla 2016, teda po právoplatnom skončení veci, bolo novelizované ustanovenie § 261 Tr. zák., a to len v tom jedinom smere, že spojenie „Európske spoločenstvo“ v príslušných gramatických tvaroch bolo nahradené spojením „Európska únia“ v príslušných gramatických tvaroch.

V súvislosti so samotným znením dotknutej skutkovej podstaty (§ 261 ods. 1 Tr. zák.) upozorňuje potom dovolací súd na to, že táto v podstate obsahuje 3 alternatívne uvedené druhy konaní páchatel'a, a sice i/ použitie alebo predloženie falšovaného, nesprávneho alebo neúplného výkazu resp. dokladu, ii/ neposkytnutie povinných údajov, a iii/ použitie prostriedkov zo všeobecného rozpočtu ES (EÚ), z rozpočtu spravovaného ES (EÚ) alebo v zastúpení ES (EÚ) na iný ako pôvodne určený účel, a dva rôzne následky, ktoré páchatel' môže takýmto konaním (a to či už niektorým z nich, alebo prípadne tiež viacerými) spôsobiť, a to jednak spôsobenie sprenevery a jednak protiprávne zadržanie prostriedkov z uvedeného rozpočtu.

Skôr, než sa najvyšší súd vyjadrí k tomu, ako je potrebné správne vykladať v § 261 ods. 1 Tr. zák. použité slovné spojenie „spôsobenie sprenevery“ (a to aj v kontexte trestného činu sprenevery podľa § 213 Tr. zák.), ktorého sa týka aj rozsiahla časť dovolacej argumentácie obvineného, je potrebné na danom mieste poznamenať dve skutočnosti, vyplývajúce z hore uvedeného. Po prvé, rozoberaný trestný čin nevyžaduje v základnej skutkovej postate (ale až v kvalifikovaných skutkových podstatách) spôsobenie škody ako majetkový následok trestného činu, a teda odsek 1 § 261 Tr. zák. môže byť naplnený (v prípade existencie ďalších zákonom požadovaných znakov) aj pri spôsobení škody menšej, či rovnajúcej sa 266 € (viď k tomu § 125 Tr. zák.). Keďže však ale naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podľa § 261 Tr. zák. (a to aj v základnej skutkovej podstate) vždy vyžaduje preukázanie spôsobenia niektorého z vyššie spomenutých škodlivých následkov (spôsobenie sprenevery alebo protiprávne zadržanie prostriedkov z uvedeného rozpočtu), je celkom zrejmé, že - rovnako ako v prípade subvenčného podvodu i - v prípade daného trestného činu ide o poruchový (a nie ohrozovací) delikt. Uvedením tejto „druhej“ okolnosti chcel dovolací súd „iba“ uviesť na „správnu mieru“ v danom smere nesprávnu právno-teoretickú úvahu odvolacieho súdu, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o spomínaný výklad znaku „spôsobenia sprenevery“:

Vychádzajúc zo záveru uvedeného vyššie (konkrétne viď dve odseky vyššie), „spôsobenie sprenevery“

v zmysle § 261 ods. 1 Tr. zák. nie je zadefinovaním ďalšieho konania páchatel'a (ako kumulatívne požadovaného skutku), ktoré by nadväzovalo na „použitie alebo predloženie výkazu resp. dokladu“, „neposkytnutie povinných údajov“, prípadne „použitie prostriedkov z rozpočtu na iný ako pôvodne určený účel“, ale ide o definíciu jednej z alternatív následku vyvolaného konaním páchatel'a (súčasť popisu tzv. objektívnej stránky).

„Spôsobenie sprenevery“ v zmysle § 261 ods. 1 Tr. zák. obsahovo zodpovedá následku trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. (ako trvalé prisvojenie si poskytnutých prostriedkov), kým „protiprávne zadržanie prostriedkov“ v zmysle naposledy označeného ustanovenia obsahovo zodpovedá následku trestného činu neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 215 ods. 1 Tr. zák. (ako neoprávnené prechodné užívanie prostriedkov, neskôr refundovaných poskytovateľovi alebo dodatočne použitých na pôvodne určený účel). Rozhodujúcim kritériom rozdielu medzi oboma druhmi následku je pritom špecifikácia úmyslu páchatel'a v čase jeho konania.

Vzhľadom na posudzovanú vec a tiež s prihliadnutím na súvisiacu uplatnenú dovoláciu argumentáciu obvineného považuje dovolací súd za potrebné, vychádzajúc aj z toho, čo je už uvedené vyššie, ďalej zdôrazniť, že použitím poskytnutých prostriedkov (z príslušného rozpočtu) na iný ako pôvodne určený účel, spôsobeným páchatel'om v úmysle vyvolať taký stav trvale (nie len prechodne „zapožičať“ prostriedky sebe alebo inému), teda dochádza k spáchaniu - pri splnení aj ostatných zákonných znakov - trestného činu poškodzovania finančných záujmov ES/EÚ podľa § 261 Tr. zák., keď na uvedenej kvalifikácii nič nemení ani okolnosť, ak ku škode došlo spätnou refundáciou finančných prostriedkov, ktoré ich prijímateľ už skôr vynaložil na iný ako pôvodne určený účel. Prijatie, resp. ponechanie si takto vyplatených prostriedkov je porušením účelovo určeného zverenia finančných prostriedkov, a to zverenia len na oprávnenú spätnú úhradu (ide teda o spôsob „prisvojenia si“ určitej peňažnej hodnoty).

Ak ide o spomínaný objektívny znak spočívajúci v použití poskytnutých prostriedkov na iný ako pôvodne určený účel, dovolací súd dodáva, že tomuto zodpovedá konkrétne tá časť konania obvineného (ako štatutárneho zástupcu o. z. E.), ktorý jednak zmenil - nerešpektoval účel použitia na refundáciu poskytnutých prostriedkov v prípade mzdových nákladov (bola refundovaná rovnaká výška mzdy pri skrátenej úväzku, hoci účelovo boli prostriedky viazané na refundáciu nákladov na prácu pri plnom úväzku, čím sa prostriedky nad rámec hodnoty skrátenej úväzku stali „dotačne“ - z hľadiska príspevku, vynaložené bezúčelne, a teda inak než na určený účel) a jednak v prípade nákladov na nájomné „dosiahol“ vlastne po refundácii zisk pre prijímateľa, teda prijal prostriedky mimo, resp. bez ich vopred určeného účelu (refundácia skutočných nákladov na nájomné).

Zo skutku ustáleného súdmi nižšieho stupňa možno potom napokon vyvodit' aj v čom spočívalo predloženie nesprávnych dokladov v oboch druhoch konania. Kým v prípade žiadania o preplatenie neoprávnených mzdových nákladov nesprávnosť predložených dokladov treba vidieť v tom, že tieto nezodpovedali resp. neboli v súlade s vopred schváleným rozpočtom projektu, podľa ktorého bola mzda rozpočítaná na osobomesiac len pri plnom úväzku - čo nebolo možné jednostranne meniť (alebo zjednodušene povedané, doklady neboli v súlade s vopred zmluvne dohodnutými podmienkami), v prípade žiadania o preplatenie výdavkov na nájomné nesprávnosť predložených dokladov spočívala v ich nesúlade s reálne nastalou finančnou situáciou, následkom čoho dochádzalo k prevýšeniu výdavkov poskytovateľa nad oprávnenými výdavkami na realizáciu projektu.

Dovolací súd ďalej konštatuje aj správnosť ostatných „kvalifikačných momentov“, ktoré síce dovolateľ nenamietal, avšak z hľadiska komplexnosti považuje tento za vhodné sa k nim aspoň okrajovo vyjadriť. V prvom rade, vo veci konajúcej súdy správne právne posúdili ustálený skutok ako jednočinný súbeh oboch vyššie rozoberaných trestných činov.

Jednočinný súbeh trestných činov je charakterizovaný jedným konaním páchatel'a, ktorým sú (v rámci dotknutého skutku) vyvolané dva rôzne následky. Také následky teda nie sú totožné právne ani fakticky (z hľadiska faktických okolností, ktoré sú kvalifikačným podkladom).

Jednočinný súbeh trestného činu činov poškodzovania finančných záujmov ES/EÚ podľa § 261 Tr. zák. a trestného činu subvenčného podvodu podľa § 225 Tr. zák. je možný, pričom škoda ako kvalifikačný moment sa delí medzi obe právne kvalifikácie podľa primárneho zdroja finančných prostriedkov, ktorých sa týka následok vyvolaný konaním páchatel'a (v podobe škody).

V kontexte posledne uvedeného možno hneď podotknúť, že keďže v posudzovanej veci poskytnutý nenávratný finančný príspevok tvorili v 50%-tách prostriedky štátneho rozpočtu a vo zvyšných 50%-tách prostriedky z ES, bola spôsobená škoda správne rozdelená rovným dielom (1:1) - následkom čoho bolo potom potrebné použiť v prípade oboch trestných činov kvalifikáciu vo vyšších odsekoch. V oboch prípadoch bol (presnejšie) naplnený, s poukazom na spôsobenú škodu vo výške 11.252,53 €, kvalifikačný znak väčšia škoda.

Správne a v súlade so zákonom bolo taktiež posúdenie konania ako pokračovací trestný čin, či tiež ako dokonaný trestný čin, keďže po predložení z pohľadu trestného stíhania relevantných žiadostí o platbu zo strany obvineného za o. z. E. došlo zo strany ministerstva školstva ako poskytovateľa k refundácii (m.i. aj neoprávnene žiadaných prostriedkov), následkom čoho bola v skutku vyčíslenom rozsahu spôsobená škoda. Len na okraj možno poznamenať, že v prípade, že by neoprávnene žiadané prostriedky neboli zo strany ministerstva školstva prijímateľovi vyplatené (nedošlo by k ich refundácii), bolo by potrebné konanie kvalifikovať ako pokus úmyselného trestného činu (oboch trestných činov), ktoré vývojové štádium je však v zmysle § 14 ods. 2 Tr. zák. rovnako trestné - podľa rovnakej trestnej sadzby ako dokonaný trestný čin.

A ak ide napokon o dovoláciu argumentáciu obvineného ohľadne (údajnej) aj spätnej účinnosti Dodatku č. 4 z 31. januára 2007, k tomu dovolací súd uvádza iba toľko, že dohoda subjektov zmluvného vzťahu, ktorou si (aj prípadne) so spätnou účinnosťou urovnajú vzájomné vzťahy - v zmysle konvalidovania účinkov porušenia zmluvy - nemá žiadny vplyv z pohľadu trestnosti dovtedy spáchaného konania (resp. z hľadiska potreby vyvodenia príslušnej trestnej zodpovednosti). Takáto neskoršia „dohoda“ príslušných subjektov zjavne nemôže byť okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť (pokiaľ ide o súhlas poškodeného ako okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu, tento je s poukazom na § 29 ods. 2 Tr. zák. potrebné udeliť „logicky“ vopred) a zároveň ju Trestný zákon neupravuje ani ako jednu z okolností (nastalú po spáchaní trestného činu) vyvolávajúcich zánik trestnosti činu - týmito sú len zmena zákona, účinná ľútosť alebo premlčanie trestného stíhania (viď § 84 a nasl. Tr. zák.; resp. § 96 Tr. por. ako osobitnú úpravu v prípade, že ide o mladistvého páchatel'a; tiež § 13 ods. 3 a 4 Tr. por. pokiaľ ide o zánik trestnosti prípravy na zločin, či § 14 ods. 3 a 4 Tr. zák. ak ide o možný zánik trestnosti pokusu trestného činu), prípadne môže zánik trestnosti činu nastať aj na základe osobitného ustanovenia zákona - na základe tzv. generálneho pardonu, čo je spravidla podmienené určitým konaním páchatel'a, ktoré takto vyvolanú beztrestnosť spôsobí (príkladom sú tzv. zbraňové amnestie - viď napr. § 72a zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, upravujúci zánik trestnosti nedovoleného ozbrojovania). Teória zaraďuje medzi dôvody zániku trestnosti činu aj smrť (príp. vyhlásenie za mŕtveho) páchatel'a, ide však skôr o objektívnu okolnosť vyvolávajúcu následok vo forme (ďalšej) nestíhateľnosti tejto osoby [viď k tomu § 9 ods. 1 písm. d) Tr. por.]

S poukazom na vyššie uvedené sú (boli) teda aj prípadne spätné účinky Dodatku č. 4, ako sa toho domáha dovolateľ, pre vedené trestné konanie (hmotnoprávne z pohľadu trestnosti činu) irelevantné.

Záverom už iba toľko, že v ostatnom ide zo strany dovolateľa už iba o námietky skutkového, a teda z pohľadu dovolacieho konania irelevantného charakteru (ako je objasnené vyššie). Týmto by sa najvyšší súd ako súd dovolací mohol zaoberať len na podklade dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

Keďže teda najvyšší súd nezistil v posudzovanej veci opodstatnenosť žiadnej uplatnenej dovolacej námietky z hľadiska jej možnej subsumpcie pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania - § 371 ods. 1 Tr. por. (námietky sú mimo použiteľných dovolacích dôvodov), rozhodol tak, ako je

uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.